

Розділ V КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА. ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК 343.18

Городецька Марина Сергіївна,
докторант
(Донецький юридичний інститут МВС України,
м. Кривий Ріг)

ГЕНЕЗА ТЕОРЕТИЧНИХ УЯВЛЕНЬ ЩОДО ПРЕДМЕТА ВІДАННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Статтю присвячено дослідженню генези теоретичних уявлень щодо предмета відання у кримінальному процесі. Проведено аналіз наукових поглядів щодо предмета відання у якості підслідності та підсудності. Досліджено теоретичні підходи щодо предмета відання як елемента кримінальної процесуальної компетенції. Систематизовано правові позиції щодо предмета відання у кримінальному процесі, виявлено спільні та розбіжні риси теоретичних уявлень.

Ключові слова: предмет відання, підслідність, юрисдикція, підсудність, компетенція, суб'єкти кримінального процесу, повноваження.

Постановка проблеми. У кримінальній процесуальній науці значна увага приділяється таким поняттям, як «підслідність», «підсудність», що, звичайно, обумовлене використанням цих понять у законодавстві, їх визначенням щодо відповідних суб'єктів кримінального провадження. Статті 32, 33, 34 КПК України регламентують підсудність судів, статті 216, 218 КПК — підслідність органів досудового розслідування. Проте до суб'єктів, що наділені владними повноваженнями у кримінальному процесі, віднесені ще слідчий суддя, прокурор (керівник органу прокуратури), керівник органу досудового розслідування, оперативні підрозділи. Тому не можна вважати вираження предмета відання у кримінальному процесі через підсудність та підслідність остаточним та повним. Не останнє значення для дослідження предмета відання у кримінальному процесі мають теоретичні погляди щодо вказаних понять, які також відрізняються багатоманітністю та певною невизначеністю.

Аналіз останніх досліджень. Предмет відання у кримінальному провадженні досліджувався в роботах таких учених-процесуалістів, як Р. Г. Ботвінов, І. В. Гловюк, А. Ю. Гнатюк, Ю. М. Грошевий, І. В. Єна, В. С. Зеленецький, О. В. Капліна, Л. М. Лобойко, М. А. Погорецький, С. В. Пшенічко, О. Ю. Татаров та інших. Популярними поняттями, якими оперують науковці для дослідження діяльності суб'єктів кримінального процесу та їх предмета відання, є: «статус суб'єкта», «процесуальне положення», «повноваження», «функції», «підслідність», «підсудність», «компетенція», «юрисдикція». При цьому вказані поняття використовуються, взаємно замінюючи одне інше. Так само в історії нормотворчості відслідковується певна невизначеність у використанні термінів, які характеризують кримінальну процесуальну діяльність державних органів.

У 2006 році професор Л. М. Лобойко звернув увагу на таку багатоманітність у використанні термінів та на відсутність системного обґрунтованого підходу у розумінні офіційного владного становища державних органів, які ведуть кримінальний процес. На монографічному рівні Л. М. Лобойко дослідив поняття кримінальної процесуальної компетенції [1], застосувавши при цьому основні загальнотеоретичні положення Ю. О. Тихомирова, який ро-

зробив теорію компетенції державних органів [2]. Відповідно до теорії компетенції, предмет відання становить собою один із структурних елементів компетенції публічних органів та, відповідно, один з елементів кримінальної процесуальної компетенції органів кримінального судочинства.

Згодом серед кримінальних процесуальних досліджень з'явилися роботи дисертаційного рівня, у яких положення щодо кримінальної процесуальної компетенції органів судочинства удосконалювалися та дістали подальшого розвитку. Таке подальше розвинення теорії кримінальної процесуальної компетенції органів судочинства відбулося завдяки увазі професора Л. М. Лобойка, оскільки більшість цих досліджень здійснювалась за ініціативи та під керівництвом цього вченого процесуаліста. Серед таких робіт слід назвати виконане мною та захищене у 2010 році дисертаційне дослідження «Кримінально-процесуальна компетенція слідчого органів внутрішніх справ» [3]. Під керівництвом Л. М. Лобойка також були захищені дисертаційні дослідження: у 2013 році Р. Г. Ботвіновим «Кримінальна процесуальна компетенція керівника органу досудового розслідування (за матеріалами діяльності слідчих підрозділів органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства)» [4], у 2014 році І. В. Єною «Кримінальна процесуальна компетенція прокурора у досудовому провадженні» [5], у 2016 році А. Ю. Гнатюком «Функціональна структура кримінальної процесуальної діяльності прокурора у досудовому провадженні» [6]. Дослідження кримінальної процесуальної компетенції також набуло поширення на рівні наукових статей, серед яких слід назвати публікації О. О. Толкаченко «Щодо кримінальної процесуальної компетенції судді» [7] та О. Гринів «Кримінально-процесуальна компетенція прокурора — процесуального керівника досудовим розслідуванням» [8].

Дані праці об'єднує розгляд предмета відання в якості складового елемента кримінальної процесуальної компетенції державних органів, що ведуть кримінальний процес. Отже, на сьогоднішній день не можна казати про відсутність досліджень щодо предмета відання у кримінальному процесі. Проте такі дослідження здійснювались фрагментарно під час розгляду кримінальної процесуальної компетенції в цілому, до того ж, щодо окремих суб'єктів кримінального провадження. Комплексно поняття предмета відання у кримінальному процесі та генеза теоретичних уявлень щодо нього не розглядалися.

Метою наукового дослідження є аналіз генези теоретичних поглядів щодо предмета відання у кримінальному процесі. З огляду на зазначену мету, слід виконати такі **завдання**: 1) провести аналіз теоретичних поглядів щодо предмета відання в якості законодавчо регламентованих підслідності та підсудності; 2) дослідити теоретичні уявлення щодо предмета відання як елемента кримінальної процесуальної компетенції; 3) систематизувати наукові позиції щодо предмета відання у кримінальному процесі.

Виклад основного матеріалу. У кримінальній процесуальній науці продовжує переважувати розуміння предмета відання як підслідності та підсудності. Так само і в законодавстві, як вірно зазначив Л. М. Лобойко, предмет відання суб'єктів кримінального процесу визначається через поняття підслідності, підсудності кримінальних справ [1, с. 26, 127].

Урегульоване в законодавстві поняття підслідності досить повно висвітлене в теоретичних розробках. Достатньо уваги дослідженню цього поняття приділяли науковці радянських часів [9, с. 10; 10; 11, с. 41]. Потім проводилися дослідження за часів незалежності нашої держави [12; 13; 14; 15, с. 481; 16]. Згодом, із прийняттям КПК 2012 року, відбулася нова хвиля досліджень підслідності [17; 18; 19; 20].

Переважає ототожнення підслідності з властивістю кримінальних справ або з сукупністю таких властивостей, які визначають належність до відання слідчого органу. Проте деякі автори не погоджуються із традиційним визначенням.

Так, О. В. Селютін зазначає, що підслідність, насамперед, є процесуальним інститутом, який регулює певні суспільні відносини, тоді як властивості (ознаки) притаманні усім справам, не залежать від законодавця і являють собою об'єктивну передумову підслідності, а не її суть. Підслідність, як кримінальне процесуальне поняття, обумовлене необхідністю розмежування повноважень органів розслідування по веденню певної категорії справ. На думку О. В. Селютіна, підслідність, у порівнянні з компетенцією та підвідомчістю, є вужчою категорією [21, с. 173–174].

На наш погляд, не досить «зручно» досліджувати розподіл та визначення «законного» суб'єкта провадження з позиції ознак матеріалів. Можливо, саме тому О. В. Селютін вважає підслідність як процесуальний інститут, який регулює певні суспільні відносини, але не розкриває зміст цього поняття, наголошуючи, що властивості (ознаки) справ являють собою об'єктивну передумову підслідності, а не її суть [21, с. 173–174].

На зв'язок підслідності з суб'єктом розслідування звернули увагу науковці, досліджуючи її прийняттям КПК 2012 року. Так, Ю. І. Кицан у результаті аналізу доходить висновку, що є правомірним визначення підслідності як складової компетенції органів досудового розслідування, яка полягає в праві і обов'язку розслідувати певну категорію кримінальних справ [22]. Повністю підтримуємо позицію автора в частині перенесення акценту на зв'язок підслідності з органами розслідування, а не розуміння її як ознаки чи властивості матеріалів провадження.

Багато вчених розуміють підслідність як сукупність правил. Так, у 1994 році В. М. Ягодинський розкрив підслідність як певні встановлені кримінальним процесуальним законом правила, що визначають повноваження органів слідства в певних кримінальних провадженнях залежно від їх юридичних ознак із метою забезпечення злагодженої та планомірної роботи щодо провадження досудового розслідування й успішного вирішення завдань кримінального судочинства на цій процесуальній стадії [12, с. 12]. Згодом подібну позицію підтримав А. А. Омаров. Досліджуючи інститут підслідності на дисертаційному рівні, він удосконалив доктринальне визначення поняття підслідності як сукупності правил, дотримання яких дозволяє встановити орган, що має здійснювати досудове розслідування кримінального правопорушення [20, с. 4–5]. Отже, можна відзначити, що, згідно вказаних тверджень, підслідність розглядається як незалежне поняття — сукупність правил, а не як властивість кримінальної справи чи складова компетенції органу.

Подекуди науковці звертаються до дослідження підслідності у межах дослідження загальних кримінальних процесуальних положень. Так, у дисертаційному дослідженні «Загальні положення досудового розслідування» В. В. Павловський один із підрозділів присвятив підслідності та місцю проведення досудового розслідування. Автор не відходить від традиційного розуміння та вважає, що підслідність кримінальних проваджень слід розглядати як сукупність передбачених законом ознак кримінального провадження, відповідно до яких певне кримінальне провадження належить до відання того чи іншого органу досудового розслідування. Дисертант визначив, що підслідність є важливим елементом процесуальної діяльності учасників кримінального провадження при застосуванні норм матеріального і формального права. В. В. Павловський також зазначив, що інститут підслідності пов'язаний з організаційно-правовою та управлінською діяльністю керівника органу досудового розслідування і процесуальними повноваженнями прокурора у сфері кримінальних процесуальних відносин, оскільки його основною метою є найбільш раціональний розподіл повноважень органів досудового розслідування, визначених ст. 38 КПК України, з метою реалізації завдань кримінального провадження щодо швидкого, повного та неупередженого розслідування кримінальних правопорушень. Автор вважає, що інститут підслідності пов'язаний із нормами кримінального процесуального закону щодо початку кримінального провадження, об'єднання та виділення матеріалів кримінальних проваджень, визначення місця провадження дізнання або досудового слідства, а також впливає на забезпечення процесуального керівництва досудовим розслідуванням прокурором та реалізацію судового контролю на стадії досудового розслідування. У своєму дослідженні В. В. Павловський пропонує формулювання в науці кримінального процесуального права поняття «належність у межах підслідності», яке відображає засади спеціалізації слідчих під час розслідування окремих кримінальних правопорушень [23, с. 8–9].

Значно скромнішу увагу отримало дослідження поняття підсудності. Вказане поняття переважно розглядається вченими опосередковано в межах дослідження суміжних тем, у комплексних працях. Окремо слід вказати роботу радянського вченого Л. Н. Гусєва, яка була опублікована ще в 1955 році [24]. Сучасне повноцінне дослідження підсудності було здійснене українським вченим С. В. Оверчуком у 2005 році [25].

Подібним до визначення підслідності є те, що поняття підсудності також досить широко розуміється як властивість або ознака кримінальної справи, матеріалів провадження. У межах дисертаційного дослідження С. В. Оверчук наводить досить значний перелік вчених вказаної позиції [25, с. 14–15], що робить розгорнутий аналіз з цього приводу не потрібним. Так, у підручнику з кримінального процесу, підготовленому авторським колективом Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого», один із авторів, вчена А. Р. Туманянц визначила підсудність подібно до вказаного вище традиційного визначення підслідності, а саме як сукупність юридичних ознак (властивостей) кримінального провадження, на підставі яких кримінальний процесуальний закон визначає, у якому саме суді і в якому складі суддів може здійснюватися судовий розгляд [26, с. 518].

У своєму дослідженні С. В. Оверчук зауважив, що в юридичній літературі царської Росії отримало поширення розуміння підсудності як відношення між судом та справою, яке було покладене в основу визначення підсудності такими вченими, як Я. І. Баршев, І. Ніколаєв, І. Я. Фойницький та О. П. Чебишев-Дмітрієв [25, с. 20]. Як наслідок, автор пристає до вказаної позиції та визначає підсудність як відношення між юридичною справою та судом, в силу якого в залежності від сукупності ознак і властивостей справи закон встановлює, в якому суді і в якому складі цього суду вона повинна розглядатися по першій інстанції [25, с. 22].

Слід зазначити, що Л. Н. Гусєв більше ніж 60 років тому розумів підсудність як частину компетенції суду, оскільки під час встановлення того чи іншого виду судів законодавець завжди визначає компетенцію даного виду судів, у тому числі і їх повноваження щодо розгляду справ у якості суду першої інстанції [24, с. 9].

Отже, можна підвести підсумок, що під час дослідження підслідності та підсудності у кримінальному процесі вчені переважно визначають їх як: 1) *властивість* (сукупність властивостей, ознак) кримінальної справи, матеріалів провадження; 2) *відношення* між такою справою та суб'єктом провадження, складову компетенції органу розслідування; 3) *сукупність правил* для визначення органу розслідування. Розуміючи, що основним призначенням таких понять, як підслідність та підсудність, є вірний розподіл кримінальних справ, матеріалів провадження з визначенням відповідного «законного» суб'єкта провадження, вчені у своїх дослідженнях зосереджуються на тих характеристиках провадження, від яких такий розподіл залежить.

Під іншим кутом зору розглядається визначення відповідного суб'єкта провадження з огляду на дослідження його компетенції та предмета відання, який є складовою частиною останньої.

Професор Л. М. Лобойко визначив кримінально-процесуальну компетенцію як покладений кримінально-процесуальним законом на органи дізнання, досудового слідства, прокуратури й суду обсяг публічних справ у сфері вирішення кримінально-правових конфліктів, що виникають у суспільстві. Предмет відання суб'єктів кримінального процесу, як структурний елемент їхньої компетенції, за визначенням автора, являє собою об'єкти їхнього впливу, що визначаються у законодавстві через поняття підслідності, підсудності кримінальних справ [1, с. 25–26, 127].

У попередніх дослідженнях кримінальної процесуальної компетенції слідчого органів внутрішніх справ, ми визначали, що предмет відання слідчого — це сфера суспільних відносин, які пов'язані з вчиненням злочином та підлягають законному впливу під час здійснення слідчим притаманної для нього кримінально-процесуальної функції [3, с. 106].

У ході дослідження кримінальної процесуальної компетенції керівника органу досудового розслідування Р. Г. Ботвінов визначив його предмет відання як «правовідносини, які виникають у процесі правозастосовної діяльності підлеглих йому слідчих у перебігу кримінальних проваджень та які потребують управлінського впливу з метою здійснення слідчими притаманної для них кримінальної процесуальної функції оптимальним шляхом» [4, с. 96].

Досліджуючи функціональну структуру кримінальної процесуальної діяльності прокурора, А. Ю. Гнатюк порівняв функцію і предмет відання останнього. Так, автор підтримав розуміння предмета відання усіх органів, які мають право здійснювати кримінальне провадження, у тому числі і в досудовому провадженні, як кримінальних процесуальних відносин,

на які вони мають право впливати згідно із законом [6, с. 110]. Такої ж думки О. Гринів, яка, розглядаючи кримінальну процесуальну компетенцію прокурора як процесуального керівника досудовим розслідуванням, визначила, що предметом відання прокурора є кримінальні процесуальні відносини між прокурором та органами досудового розслідування у кримінальному провадженні, по якому розпочато та проводиться досудове розслідування, по якому він призначений процесуальним керівником [8, с. 195].

Проте у тому ж дослідженні А. Ю. Гнатюк зазначає, що предмет відання усіх державних органів, які ведуть кримінальний процес у досудовому розслідуванні, складає весь обсяг кримінальної процесуальної діяльності [6, с. 114]. Тобто, визначає предмет відання через діяльність.

І. В. Єна зазначає, що предметом відання прокурора в досудовому провадженні виступає додержання законів цими органами та посадовими особами [27, с. 180].

Отже, автори, які вели дослідження, ґрунтуючись на основних положеннях розробленої теорії кримінальної процесуальної компетенції, визначають предмет відання органів судочинства як: 1) суспільні, правові або кримінальні процесуальні *відносини* (в залежності від суб'єкта, предмет відання якого досліджувався); 2) кримінальну процесуальну *діяльність*; 3) *додержання законів* органами та посадовими особами (курсив наш — М. Г.) Цікаво, що у другому та третьому випадку предмет відання визначався саме для прокурора, тобто, для суб'єкта, який здійснює управлінський вплив.

На підставі викладеного вище можна зробити наступні **висновки**.

1. Досліджуючи підслідність та підсудність, через які у кримінальному процесуальному законодавстві визначений предмет відання, вчені переважно визначають їх як *властивість (сукупність властивостей, ознак) кримінальної справи, матеріалів провадження*. Розуміючи підслідність та підсудність як певні правила розподілу матеріалів між суб'єктами провадження, вчені формулюють поняття підслідності та підсудності як *відношення між справою та суб'єктом провадження*, за яким встановлюється законний суб'єкт провадження, або як *сукупність правил для визначення органу розслідування*. Отже, теоретичні погляди щодо підслідності та підсудності можна систематизувати щодо їхнього розуміння як: 1) властивості (сукупності властивостей) кримінальної справи, матеріалів провадження; 2) відношення між справою та суб'єктом провадження; 3) сукупність правил для визначення органу розслідування.

2. Предмет відання у загальному вигляді як компетенційний структурний елемент визначається як об'єкт впливу суб'єктів кримінального процесу. Під час здійснення дослідження щодо певних суб'єктів кримінального провадження предмет відання переважно визначається через 1) суспільні, правові або безпосередньо кримінальні процесуальні відносини; рідше визначається через 2) кримінальну процесуальну діяльність або 3) додержання законності.

З метою здійснення **подальших наукових розвідок можна визначити такі напрями**: 1) дослідження законодавчого врегулювання предмета відання у кримінальному процесі; 2) дослідження особливостей правозастосовної діяльності щодо предмета відання у кримінальному процесі.

Список використаних джерел

1. Лобойко Л. М. Кримінально-процесуальна компетенція : монографія. Дніпропетровськ : Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2006. 188 с.
2. Тихомиров Ю. А. Теория компетенции. Москва : Издательство г-на Тихомирова М. Ю., 2005. 355 с.
3. Городецька М. С. Кримінально-процесуальна компетенція слідчого органів внутрішніх справ : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Дніпропетровськ, 2010. 271 с.
4. Ботвінов Р. Г. Кримінальна процесуальна компетенція керівника органу досудового розслідування (за матеріалами діяльності слідчих підрозділів органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Донецьк, 2013. 208 с.
5. Єна І. В. Кримінальна процесуальна компетенція прокурора у досудовому провадженні: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2014. 20 с.
6. Гнатюк А. Ю. Функціональна структура кримінальної процесуальної діяльності прокурора у досудовому провадженні: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Кривий Ріг, 2016. 187 с.

7. Толкаченко О. О. Щодо кримінальної процесуальної компетенції судді. *Право і суспільство*. 2014. № 6-2. С. 205–210.
8. Гринів О. Кримінально-процесуальна компетенція прокурора — процесуального керівника досудовим розслідуванням. *Jurnalul juridic național: teorie și practică*. 2016. Серпень. № 4. С. 193–197.
9. Гусев Л. Н. Подследственность и подсудность в советском уголовном процессе. Москва : ВЮЗИ, 1974. 32 с.
10. Зинатуллин З. З., Салахов М. С., Чулюкин Л. Д. Подследственность уголовных дел. Казань : Изд-во Казанского университета, 1986. 101 с.
11. Строгович М. С. Курс советского уголовного процесса : в 2 т. Москва: Наука, 1970. Т. 2. 516 с.
12. Ягодинский В. Н. Подследственность преступлений: учеб.-метод. пособие. Киев : РИО МВД Украины, 1994. 76 с.
13. Захарченко О. В. Проблеми розподілу підслідності кримінальних справ. *Організаційно-правові питання реформування досудового слідства в Україні*: матеріали конференції. Донецьк, 2003. С. 107–112.
14. Шимановский В. В. Нормы о разграничении подследственности нуждаются в уточнении. *Законность*. 1993. № 4. С. 37.
15. Тертишник В. М. Науково-практичний коментар до Кримінально-процесуального кодексу України. Київ : А.С.К., 2002. 1056 с.
16. Селютин А. В. Подследственность, как форма внешнего выражения разграничения компетенции государственных органов и должностных лиц при осуществлении уголовно-процессуальной деятельности. *Пробелы в российском законодательстве*. 2010. № 1. С. 171–174.
17. Кицан Ю. І. Підслідність кримінальних справ : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. 2012. 20 с.
18. Якубова А. З. Загальні положення інституту підслідності у кримінальному провадженні. *Митна справа*. 2013. № 2 (86). Частина 2. Книга 1. С. 118–123.
19. Патик А. А. Підслідність злочинів на досудовому розслідуванні за новим кримінальним процесуальним кодексом України. *Науковий вісник національної академії внутрішніх справ*. 2014. № 2. С. 155–164.
20. Омаров А. А. Інститут підслідності в кримінальному провадженні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2017. 19 с.
21. Селютин А. В. Подследственность как форма внешнего выражения разграничения компетенции государственных органов и должностных лиц при осуществлении уголовно-процессуальной деятельности. *Пробелы в российском законодательстве*. 2010. № 1. С. 171–174.
22. Кицан Ю. І. Підслідність кримінальних справ: теоретичні засади вдосконалення нормативно-правового регулювання. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право»*. 2012. № 2 (6) : URL: <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12kyinpr.pdf>. (дата звернення 10.06.2018)
23. Павловський В. В. Загальні положення досудового розслідування : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юр. наук : спец. 12.00.09. Київ, 2016. 20 с.
24. Гусев Л. Н. Подсудность уголовных дел. М.: Госюриздат, 1955. 111 с.
25. Оверчук С. В. Поняття та види підсудності у кримінальному процесі України: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ: Інститут держави і права ім. В. М. Корецького Національної академії наук України, 2005. 244 с.
26. Туманянц А. Р. Підсудність. *Кримінальний процес* : підручник / Ю. М. Грошевий, В. Я. Тацій, А. Р. Туманянц та ін.; за ред. В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило. Харків : Право, 2013. 824 с.
27. Єна І. В., Сабадаш В. П. Предмет відання прокурора в досудовому провадженні. *Вісник Запорізького національного університету. Юридичні науки*. 2009. № 2. С. 174–181.

Городецкая Марина Сергеевна,

докторант

(Донецкий юридический институт МВД Украины, г. Кривой Рог)

ГЕНЕЗИС ТЕОРЕТИЧЕСКИХ ПРЕДСТАВЛЕНИЙ О ПРЕДМЕРЕ ВЕДЕНИЯ В УГОЛОВНОМ ПРОЦЕССЕ

Стаття посвячена дослідженню генезису теоретических представлень о предмете веденія в уголовном процессе. Проведен анализ научных взглядов о предмете веденія в качестве подследственности и подсудности. Исследованы теоретические подходы относительно предмета веденія как элемента уголовной процессуальной компетенции. Систематизированы правовые позиции относи-

тельно предмета ведения в уголовном процессе, определены общие и отличительные черты теоретических представлений.

Ключевые слова: предмет ведения, подследственность, юрисдикция, подсудность, компетенция, субъекты уголовного процесса, полномочия.

Horodetska Maryna Sergeevna,

Doctoral student

(Donetsk Law Institute, MIA of Ukraine, Kryvyi Rih)

THE GENESIS OF THEORETICAL IDEAS ABOUT THE OBJECT OF CONDUCT IN CRIMINAL PROCESS

The article is devoted to the study of the genesis of theoretical ideas about the object of conduct in criminal process. Popular concepts are used by scientists to study the activities of the criminal process's subjects and their objects of conduct are: status of the subject, procedural provision, powers, functions, jurisdiction, competence and jurisdiction. In doing so, these concepts are used interchangeably one another.

The analysis of scientific views on object of conduct as an investigation and jurisdiction is done. Theoretical approaches to the object of conduct as an element of the criminal procedural competence are investigated. Legal positions concerning the object of conduct in the criminal process are systematized, common and distinctive features of theoretical concepts are defined.

It is concluded that scientists predominantly define the under investigation and under court in the criminal process as: 1) the feature (a set of features, attributes) of the criminal case, materials of the proceedings; 2) the relationship between such a case and the subject of proceedings; 3) a set of rules for determining the investigating authority. It is determined that the main purpose under investigation and under court is the correct distribution of criminal cases, materials of proceedings between the relevant subjects.

It was investigated that the authors, who are based on the basic provisions of the theory of criminal procedural competence, determine the object of organs' conduct of justice as: 1) social, legal or criminal procedural relations (depending on the subject whose object of conduct was investigated); 2) criminal procedural activity; 3) observance of laws by bodies and officials.

Key words: object of conduct, under investigation, jurisdiction, under court, competence, subjects of the criminal process, powers.

Надійшла до редколегії 22.05.2018